

Text o hře samotné

Hru „...und aus der Nacht: Kaspar“ věnoval autor svým čtyřem mladým přátelům z Campbellu a všem jejich životním přátelům/přítelkyním.

Byla napsána při příležitosti otevření sálu Kašpara Hausera v Glencaig v Michaelské době r. 1975, a pro léčebně-pedagogickou konferenci, během které byl dům Karla Königa v Beaver Run červenci 1975 otevřen jako škola.

Hra vyobrazuje skutečné události, tak, jak je zaznamenali lidé z okolí Kašpara Hausera. Tato hra není ani zdaleka jediná, která byla o Kašparu Hauserovi napsána, Kašparův osud již inspiroval mnohé k vytvoření nejen uměleckého díla. Je však výjimečná tím, jak se v ní prolíná příběh Kašpara Hausera s příběhem pětice lidí ze současnosti. Jak tito lidé, znavení a místy až znechucení nejen svou prací, začínají opět nalézat svou vnitřní sílu, díky tomu, že se v rozhovoru postupně rozpomínají na onu osobnost, jejíž čistota a krása povznášela všechny, kteří se s ní setkali osobně, ale i ty, kteří se jejím příběhem po letech zabývali.

Děj hry se neodehrává chronologicky, a přestože kostýmy (s výjimkou pěti) mají odpovídat Střední Evropě mezi lety 1820 – 1840, může se hra odehrávat kdekoliv a kdykoliv. Hra je bez přestávek a trvá asi dvě hodiny.

Stejně jako ona pětice jsme i my byli silně zasaženi Kašparovým osudem - jeho neuvěřitelná statečnost a víra v dobro v člověku nám pomohly nalézt takovéto schopnosti v nás samých. Touto hrou bychom rádi uctili památku Kašpara Hausera a divákům zprostředkovali stejný prožitek, jaký změnil, mění a bude měnit naše osudy.

...a z noci: Kaspar
Kaspar Hauser

Hra o sedmi obrazech
životní příběh Kašpara Hausera

napsal **Carlo Pietzner**

Absolventské představení studentů
Akademie sociálního umění Tabor
připravené s pomocí dobrých přátel

dne 6.4.2007 v 19:30
DK Důbravka, Saratovská 2/A

Kašpar Hauser

Marek Vodička

Stéphanie de Beauharnais

Gabriela Čečo / Kateřina Jandová / Vendula Brožová

Anselm von Feuerbach

Martin Semerád

Philip Henry Lord Stanhope

Pavel Seleši

J. G. Meyer

Kateřina Matošková

G. F. Daumer

Jozef Malý / Vlastimil Trnka / Martin Šilha

J. F. Binder

K. Matošková

Farář Fuhrmann

Petr Janát Dolista

Matka prof. Daumera

Veronika Mojžíšová / Valérie Makovcová

Dvě mladé dámy

Jana Kaliánová, K. Matošková

Sluha

Eva Cibriková

Kronikář

Anežka Janátová

Těch pět: První, Druhý, Třetí, Čtvrtý, Pátý

Kašparova vyšší bytost (eurythmie)

Lenka Mikešová

Divadelního představení se účastnili a účastní: studenti F kruhu (2001-2006) Akademie sociálního umění Tabor, Anežka Janátová, Petr Janát Dolista, Martin Semerád, Silvie Semerádová, Eva Cibriková, Andreas Kern, Kateřina Jandová, Vlastimil Trnka, Pavel Seleši, Vendula Brožová, Martin Šilha

A věříme, že se v budoucnosti přidají i mnozí další.

Text hry z němčiny přeložil náš překladatelský tým.

Atady začíná pomáhat v osudu těch mnohých, opuštěných, hledajících, osud osobnosti, která svým životem vydobyla sílu opuštěná dětství proměnit a překonat jejich tragiku. Síla osudu bytosti známé pod jménem Kaspar Hauser pomáhá pronést osobnostem dnešních dětí svoje poslání do dospělosti a vybojovat svou identitu na různých úskalích vlastního zrání.

I v současnosti přicházejí na zem bytosti, které silou své osobnosti nutí nás tzv. zdravé, k zamyslení. Přicházejí s různou nedostačivostí tělesnou a nebo duševní. Aprávě skrze svá tělesná či duševní omezení poukazují k celistvosti, k tomu, co vše by správně vyvinutá osobnost měla mít.

Kamarádka Simona určitě nebude soutěžit o titul "Miss". Mohla by však soutěžit o titul "Statečnost vůle spojená se smyslem pro krásu", až bude taková soutěž vypsaná. Simona utíká o dvou francouzských holích a dokáže se zastavit, zpřímá se podívat na člověka vzhůru a zeptat se jasným hlasem: "Kdo jsi?". Neptala se na zaměstnání, majetek, nebo postavení. Ptá se po pravdě osobnosti. Ptá se na otázku, kterou není možné zodpovědět, pokud si ji člověk sám nepoložil.

Nebo přítel Tomáš z ústavu v Horní Poustevně. Ten vůbec nemluví ústy. Poloseděl, pololežel na vozíčku, kam jej oblečeného sestřičky posadily a jen se díval. V jeho pohledu bylo tolik lásky a moudrosti, že když jeho tělesná schránka zůstala jím už opuštěna, pověsily si sestřičky na místo jeho vozíčku jeho fotografii, a tak jim v duších jeho pohled zůstal.

Akademie sociálního umění TABOR vznikla z impulsu všech těchto přátel, kteří mne utvrdili v tom, že lidská bytost z božského světa přichází, na zemi prožívá svůj osud, na němž vydobývá sílu svého dalšího vývoje. Takto se může stát "pomocníkem lidstva, nezištným a věrným", protože to skutečně lidské dokázala pronést temnotou, sobectvím a zlobou. Tak jsou paradoxně vedeny lidské bytosti k hodnotám PRAVDY, DOBRA A KRÁSY.

Anežka
Janátová

Carlo Pietzner (1915-1986)

V roce 1812 se narodila 29. září, v době archanděla Michaela, bytost, která je do dnešního dne předmětem mnoha sporů a dohadů. Bytost, která většinu svého krátkého, 21 letého života prožila v tak nelidských podmínkách, že jenom při pomýšlení na ně tubne krev v žilách. Dva a půl roku starý chlapeček je se svým dřevěným koníčkem zavřen do jámy, vykopané v zemi, nad níž je postavena bouda, a je ponechán v samotě, temnotě a chladu, jen o chlebu a vodě, na slámě osudu, který mu byl připraven. Akdyž jej chlad a temnota do 16 let nezahubí, je oblečen, noby, které neumí chodit, jsou obuty do střívičků, je z části odnesen, z části odveden do Norimberka a na náměstí před kostelem ponechán dalšímu osudu, s dopisem v kapse, že se jmenuje KAŠPAR HAUSER a chce sloužit svému králi jako voják. Celý příběh líčí ve své knize Jakob Wassermann podle podrobných zápisů a podle svědectví různých současníků, s věrností, která nemůže nechat nikoho v klidu.

Tragický pozemský osud lidské bytosti, která v osamocení byla vystavena zlobě, nenávisti, podlosti a zákeřnosti v míře, před níž zůstává rozum stát.

Kašpar Hauser svým krátkým životem prokázal, že určující je mohutnost osobnosti, která dokáže i z nejnepříznivějších životních podmínek vydobýt sílu důkazu, že Duch vždy nakonec musí zvítězit a nemůže být uloupen.

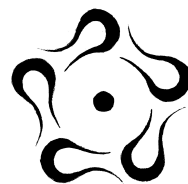
Pozemský osud bytosti, známé pod jménem Kaspar Hauser a nazývané "Dítě Evropy" ovlivnil mnohé další události.

Malá německá království nebyla sjednocena v duchu Goethově a Schillerově, ale železnou rukou Bismarcka. Tento duch násilí umožnil, aby 100 let po vraždě Kaspara Hausera (1833), mohl nastoupit k moci Hitler (1933).

V následujících létech osud věznění Kaspara Hausera prožívaly tisíce dalších lidských bytostí v koncentračních táborech, až k tragickému konci v plynových komorách nebo pod gilotinou. Necelých šedesát let po hrůzách rozpoutané nenávisti jako bychom ztratili paměť.

Osamění prožívají děti z ulice podobně jako ty, které žijí v přepychu, obklopeny nejrůznější technikou, ale bez vřelosti lásky a důvěry v lidské společenství. Pojem "osobnost" se mění v nadávku - "To je tak silná osobnost, že se s ní nedá spolupracovat". Nebo - "To je tak silná osobnost, že manipuluje všemi ostatními" a naopak pojem osobnost je pozitivně používán tam, kde se opravdu o žádných osobnostech hovořit nedá nebo jenom velmi sporadicky - v "show byznysu" či v politice.

se narodil ve Vídni. Jako student umění se seznámil s anthroposofií a Dr. Karlem Königem, zakladatelem mezinárodního camphillského hnutí pro tzv. postižené děti a dospělé. Toto setkání ovlivnilo celý Pietznerův budoucí život, během kterého pomáhal budovat camphillské hnutí v severním Irsku a v USA. Byl všestranným umělcem, věnoval se výtvarné tvorbě, psaní dramát i odborné literatury, přednášel a zabýval se také poradenskou činností.

Akademie sociálního umění Tabor

Akademie vznikla jako samostatná škola, jejímž cílem je výchova v oblasti léčebné pedagogiky a sociálně umělecké terapie a vlastní prožitky v oblasti sociální problematiky v nejširším slova smyslu.

Tato výchova se děje především osobním spoluprožíváním dění při výuce, myšlenkovým zpracováním poznatků ze školy a sebezpoznáním jednotlivých studentů.

Cílem studia je co nejvíce rozvinutá harmonická a harmonizující osobnost. Vědomí celistvosti člověka v oblasti tělesné, duševní a duchovní je výchozím přístupem terapie.

Studenti Akademie jsou vyučováni v procesu od ujasňování vlastních cílů, hodnocení a postojů k životu k porozumění a akceptování cílů a odlišností ostatních lidí. Cílem výuky je snaha o rozumění motivům jednání druhých lidí a z tohoto hlubokého rozumění i možnost terapeutické pomoci.

Více informací najdete na www.akademietabor.cz nebo na telefonním čísle 233 382 494.

„...připadá mi to bláznivé, když mluvíte o pomstě...

Co to má znamenat? Cožpak – když nám někdo udělá něco zlého, máme takovému člověku přát – ještě víc, učinit mu – tak něco zlého, něco, co sami považujeme za špatné, ano, co je bolestivé?“

9. září, chci udržet řád ve svém učení

10. září, poprvé můj chléb

11. září, poprvé jezdit na koni

„Teror je nejmocnější z politických prostředků. Kdo je takový slaboch, že nevydrží, když má vedle něho někdo snášet trest nebo bolest, ten se má přihlásit k sestřám na výměnu ložního prádla, ale ne do partaje..!!!“

„Rozumíte přece – nebo snad ne? My přece k tomuhle nepatříme – nebo? Cožpak si nemusíme občas připomínat, kvůli čemu jsme přišli? Možná nebudeme moci panstvu nikdy ukázat, co jsme vlastně chtěli. Možná se budeme muset přizpůsobit jejich dietě a tancovat, jak oni pískají..“

hrdinové jsou dnes komičtí lidé – jejich síla tkví v jejich slabosti..“

„..cesty, po kterých máte kráčet, budu zahalovat bohatou odměnou, sliby, které jsou falešné..“

„..do cest, po kterých chodíte, postavím pasti, abyste padali, koktali, oněměli..“

„Dovol mi poznat, odkud jsem.

Dovol mi tušit, kam jdu.

Ved' mě tak, abych našel svého otce.

Doved' mne k srdci mé matky.

Přines mi mé pravé jméno, svatá Labuti.

Vyslyš mou prosbu, vyslyš mne: Kdo jsem?

Po tomto toužím: poznat sám sebe.“